

Forfatter: Goldschmidt, M. A.

Titel: Udrag fra Hjemløs

Citation: Goldschmidt, M. A.: "Hjemløs", i Goldschmidt, M. A.: *Hjemløs*, udg. af Mogens Brøndsted ; Harald Jørgensen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, 1999, s. 497. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-goldschmidt03-shoot-idm139686918498112/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Hjemløs

som den nye Virksomhed havde kaldt tillive, var for Ottos Vedkommende blevet rigelig mættet. Det var den sugende, smertefulde Uvillie, som En, hvis Udvikling for dette Liv er standset, uvilkaarlig kan komme til at fornemme overfor den, hvis Tilværelse udfolder sig, hvis Lykke stiger og kan stige høit. I denne Henseende var Schiøtt endog for Øieblikket bleven mere beroliget, end han ønskede; han var en af de Faa, hvem Otto virkelig kunde have ærgret ved at gaae tilgrunde.

Han havde ventet at see Otto modfalden, bleg, sentimental, og blev derfor lidt overrasket, da de mødtes og han i hans Væsen saae en stille Trods, ja da Otto endog hilste ham med umiskjendelig Ironi.

De seer saa lunefuld ud, sagde Schiøtt, De er nok i godt Humour.

Hvorfor skulde jeg ikke være det ved Synet af Dem? Jeg tænkte paa den honnette Mand, som De engang skildrede, han, som har Mod til at tale skjønt og opbyggelig om Retfærdighed, Sandhed o. s. v., indtil I see rigtig stvt og fornøiet paa ham

.... Saa indrømmer han, at han taler bedre, end han handler, ligesom Præsten. Ja, den Erfaring vil De ofte gjøre i Verden, og jeg har udtrykkelig gjort Dem opmærksom paa Forskjellen mellem Ideal og Natur.

Er det da en Fuldkommenhed, er det Noget at prale med, at Ens Natur begaaer Frafald fra Idealet?

Aa, nei; men ved Regnskabsopgjørelse vil det findes, at man med Idealet har virket paa Andre, ført dem

Ja, ført dem, Gud veed hvorhen!

Hvad for Noget? De vil dog ikke paastaae, at jeg har ført Dem paa Afveie? Vil De maaskee løbe hjem til Deres Moder og klynke og sige: Hr. Schiøtt forførte mig, Moer!

Nei, De har nok belyst Veien for mig, men ikke anderledes end som Lygterne paa Karethen. Jeg skal altid erkjende, at jeg selv kjører Vogmen, og at min Skjæbnes Heste trække mig.

Vel, og en af Deres Skjæbnes Heste havde forleden Aften en Pibe i Røpen.

Ja, svarede Otto leende, og De soufflerede, De blæste i Piben.

Meget godt; tildeels gjorde jeg det, jeg nægter det naturligvis ik-